

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 122/02-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. novembra 2002 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Alexandra Bröstla a Jána Klučku v konaní o sťažnosti JUDr. P. P., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. D. Ch., Ž., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 13 Nc 121/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 13 Nc 121/01 porušené bolo.

2. JUDr. P. P. n e p r i z n á v a finančné zadostučinenie.

3. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n ý nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 5 000 Sk (slovom päťtisíc korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta JUDr. D. Ch., Ž.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 21. januára 2002 doručené podanie JUDr. P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. D. Ch., Ž., označené ako „Návrh v zmysle čl. 130 písm. f) Ústavy SR na začatie konania v zmysle čl. 127 Ústavy SR“.

Z obsahu podania vyplynulo, že sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv priznaných čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Sťažovateľ uviedol, že 29. decembra 2000 podal na Okresnom súde v Žiline žalobu proti Českej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Českej republiky, o ochranu osobnosti, pričom vec bola na tomto súde vedená pod sp. zn. 8 C 1/01. Ďalej uviedol, že „*všetci sudcovia Okresného a Krajského súdu v Žiline sa cítili zaujatí, a preto NS SR uznesením sp. zn. Nc 97/01 z 21. 06. 2001 prikázal vec na prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu Bratislava. Po doručení uznesenia NS SR bol spis 30. 07. 2001 z Okresného súdu v Žiline zaslaný Krajskému súdu v Bratislave, pričom ku dňu podania sťažnosti sťažovateľovi nebolo doručené žiadne rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v označenej veci. V súčasnosti (pozn.: t. j. ku dňu podania, 11. januára 2001) sťažovateľ nemá poznatky o spisovej značke, pod ktorou je označená vec vedená na Krajskom súde v Bratislave*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „*po vykonaní dôkazov potrebných na zistenie stavu veci v zmysle § 33 ods. 1 Zákona č. 38/1993 Z. z. v znení noviel rozhodol a vydal tento Nález:*

Právo JUDr. P. P. priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

JUDr. P. P. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000,- (jeden milión) Sk, ktoré vyplatí Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR v lehote 1 mesiaca od vydania nálezu Ústavného súdu SR.

JUDr. P. P. sa priznávajú trovy konania pred Ústavným súdom SR tak ako budú vyčíslené, ktoré vyplatí Slovenská republika zastúpená Ministerstvom, v lehote 1 mesiaca od vydania nálezu Ústavného súdu SR“.

Napriek sťažovateľovmu tvrdeniu, že „nemá poznatky o spisovej značke, pod ktorou je označená vec vedená na Krajskom súde v Bratislave“, ho ústavný súd vyzval na preukázanie skutočnosti, že bezvýsledne uplatnil sťažnosť na priet’ahy v konaní v zmysle § 17 a nasl. ustanovení zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v lehote 60 dní od doručenia výzvy.

Sťažovateľ spolu s listom označeným ako „Podanie k výzve zo 06. 02. 2002 č. Rvp 108/02-11“, doručeným ústavnému súdu 28. februára 2002, zaslal kópiu sťažnosti na priet’ahy v konaní v zmysle zákona o štátnej správe súdov z 15. februára 2002 adresovanej predsedníčke Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Následne zaslal aj „Doplnenie podania k výzve zo 6. 2. 2002 číslo Rvp 108/02-11“ (doručené ústavnému súdu 24. apríla 2002) s kópiou podania predsedníčky krajského súdu (Spr. 2055/2002) z 27. marca 2002 o vybavení jeho sťažnosti, ako aj kópiou rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 13 Nc 121/01 z 15. marca 2002, pričom uviedol, že obidve rozhodnutia mu boli doručené 20. apríla 2002.

Ústavný súd následne vyzval sťažovateľa (výzva z 30. mája 2002) na doplnenie náležitostí podania podľa § 50 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a na odstránenie označeného nedostatku sťažnosti v lehote 7 dní od doručenia výzvy.

Sťažovateľ doplnil svoje podanie („Doplnenie podania“ doručené ústavnému súdu 13. júna 2002) a označil v ňom subjekty, „*proti ktorým sťažnosť smeruje nasledovne:*

1. Okresný súd v Žiline, 2. Krajský súd v Žiline, 3. Krajský súd v Bratislave, 4. Okresný súd v Bratislave III., 5. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR.

Odôvodnenie:

Podľa poznatkov sťažovateľa vo veci jeho žaloby o ochranu osobnosti konali súdy Slovenskej republiky v poradí:

Okresný súd Žilina, Krajský súd Žilina, Najvyšší súd SR, Krajský súd Bratislava. Sťažovateľ je toho názoru, že Okresný súd Žilina, Krajský súd Žilina a Krajský súd Bratislava v predmetnej veci spôsobili prieťahy v konaní nasledovne.

ad) 1 Okresný súd v Žiline konal pod sp. zn. 8 C /01, pričom nesprávnym zápisom veci do evidenčnej pomôcky súdu – registra C v roku 2001, namiesto správneho zápisu v roku 2000 úmyselne vykázal skrátenú dĺžku konania a ďalej nepostupoval v súlade s ustanovením § 200i odst. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podstatné dôvody sú uvedené v návrhu zo dňa 15. 2. 2002.

ad 2) Krajský súd v Žiline konal vo veci pod sp. zn. 13 Nc 63/01, pričom nepostupoval v súlade s ustanovením § 200i odst. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Pri postupe oboch týchto súdov je potrebné zdôrazniť, že je neprijateľné, aby vyjadrenie príslušných sudcov k otázke predpojatosti vo veci trvalo niekoľko týždňov a mesiacov. Tento úkon možno bežne zvládnuť pri dobrej organizácii práce za niekoľko hodín.

ad) 3 Krajský súd v Bratislave konal vo veci pod sp. zn. 13 Nc 121/01. Tento súd rozhodoval o prikázaní veci od 2. 8. 2001 do 15. 3. 2002, pričom rozhodnutie o prikázaní inému ako miestne príslušnému súdu z hľadiska skutkového a právneho patrí medzi menej zložité úkony súdu. Predsedníčka Krajského súdu v Bratislave v odpovedi na sťažnosť z 27. 3. 2002 ohľadne prieťahov v konaní konštatuje pod sp. č. 2055/2002 prieťahy v postupe tohoto Krajského súdu.

ad 4) V súčasnosti sa od 27. 5. 2002 spis nachádza na Okresnom súde Bratislava III. pod sp. zn. 15 C 38/02. Tento súd objektívne nemohol zatiaľ vo veci spôsobiť zbytočné prieťahy, preto je označený ako účastník konania len z opatrnosti.

ad 5) Sťažovateľ zastáva názor, že zbytočné prieťahy boli spôsobené nečinnosťou viacerých súdov. Súdy Slovenskej republiky sú špecifickými štátnymi orgánmi a preto za ich činnosť, resp. nečinnosť zodpovedá Slovenská republika, zastúpená ústredným orgánom

štátnej správy – Ministerstvom spravodlivosti SR – a preto je označené ako jeden z účastníkov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že „Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (II. ÚS 26/95). Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00) ochrana základnému právu vrátane základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 dohovoru sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo.

Ústavný súd z tohto pohľadu posúdil aj sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaniach označených súdov.

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 13 Nc 121/01 má predpísané náležitosti a že nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, uznesením z 12. júla 2002 ju v tejto časti prijal na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po prijatí sťažnosti v označenej časti na ďalšie konanie ústavný súd výzvou z 30. júla 2002 požiadal predsedníčku krajského súdu o vyjadrenie k vhodnosti ústneho pojednávania vo veci. Rovnakú výzvu na vyjadrenie zaslal 30. júla 2002 aj sťažovateľovi.

Sťažovateľ v odpovedi na výzvu, doručenú ústavnému súdu 7. augusta 2002 oznámil, že „netrváme na ústnom pojednávaní Ústavného súdu z dôvodu, že vec považujeme podľa

písomných dôkazov za dostatočne objasnenú“. Vo svojom stanovisku sťažovateľ ďalej uviedol k petitu sťažnosti: „V zmysle petitu návrhu na začatie konania žiadame navrhovateľovi priznať finančné zadosťučinenie vo výške 1.000.000.- Sk, ako aj trovy konania, ktoré vyčíslujem podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002 § 13 odst. 1, odst. 8 nasledovne:

Základná sadzba tarifnej odmeny – 1.000.000.- Sk. sadzba za jeden úkon 14.650. Sk, režijný paušál 100.- Sk.

Úkony právnej služby:

1. Prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom	14. 750.-Sk
2. Písomné podanie návrhu na začatie konania	14. 750.-Sk
Spolu	29. 500.-Sk

Vyjadrenie predsedníčky krajského súdu z 19. augusta 2002 bolo ústavnému súdu doručené 27. augusta 2002 a z jeho obsahu vyplynulo:

„Vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 13 Nc 121/01 rozhodoval príslušný senát podľa § 14 ods. 1, O. s. p. o vylúčení sudcov Okresného súdu v Žiline a podľa § 12 ods. 1, O. s. p. o prikázaní veci inému súdu v konaní vedenom na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 8 C 1/01. Vec došla krajskému súdu dňa 2. augusta 2001 po jej prikázaní Krajskému súdu v Bratislave uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. júna 2001 sp. zn. Nc 97/01 a rozhodnuté v nej bolo dňa 15. marca 2002, kedy bol aj spis vrátený Okresnému súdu v Žiline na ďalší procesný postup, keďže došlo k vylúčeniu jeho sudcov a k prikázaniu veci Okresnému súdu Bratislava III.

Treba súhlasiť s názorom, že rozhodovanie o námietke zaujatosti a prikázaní veci na pojednávanie a rozhodnutie nebýva právne náročné, nemožno však v prípade sťažovateľa podľa nášho názoru vzhľadom na jeho požiadavky opomenúť, že doslova „zásobil“ okrem iného aj Krajský súd v Bratislave svojimi žalobami na ochranu jeho osobnosti. Na samotnom Krajskom súde v Bratislave bolo ohľadom jeho sporov vedených 9 konaní o námietkach zaujatosti či delegácií a 4 meritórne konania.

V konaní sp. zn. 13 Nc 121/01, ktoré je predmetom sťažnosti na Ústavnom súde SR, možno síce konštatovať priet'ah v konaní cca 6 mesiacov, je však otázne, či tento sťažovateľ v celom kontexte jeho káuz spôsobil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky a č. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a najmä či mu za toto môže prislúchať také finančné zadosťučinenie, ktoré požaduje.

Žiadame preto sťažnosť najmä v časti poskytnutia finančného zadosťučinenia zamietnuť ako zjavne neopodstatnenú a nadsadenú.“

Predsedníčka krajského súdu tiež oznámila, že netrvá na nariadení ústneho pojednávania.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“, a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na prerokovanie veci v primeranej lehote ...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zohľadňuje svoju stabilnú judikatúru, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Z čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pritom pre všeobecné súdy vyplýva povinnosť postupovať rýchlo a bez prietáhov v priebehu celého súdneho konania, bez ohľadu na skutočnosť, či výsledkom takéhoto postupu je procesné rozhodnutie alebo rozhodnutie (rozsudok) vo veci samej (I. ÚS 11/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým aj k porušeniu práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) aj vo

vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov v nemeritórnych veciach zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednáwanej veci.

S použitím uvedených kritérií ústavný súd preskúmal konanie pred krajským súdom vo veci sp. zn. 13 Nc 121/01 a dospel k týmto záverom:

1. Predmetný postup krajského súdu sa týkal rozhodovania o prikázaní žaloby na ochranu osobnosti inému ako miestne príslušnému súdu. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť takéhoto postupu, rozhodovanie o prikázaní veci na rozhodnutie inému súdu podľa § 12 Občianskeho súdneho poriadku má povahu rutinného a časovo nenáročného úkonu a je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov. Pri plynulom postupe týchto súdov nie je významnejším faktorom ovplyvňujúcim dĺžku konania.

2. Pokiaľ ide o správanie účastníka konania vo veci sp. zn. 13 Nc 121/01, ústavný súd konštatoval, že tento svojím konaním nijako neprispel k celkovej dĺžke rozhodovania krajského súdu o prikázaní žaloby na ochranu osobnosti inému ako miestne príslušnému súdu.

3. Použitím tretieho kritéria ústavný súd zisťoval, či nedošlo k namietaným zbytočným priet'ahom v konaní vo veci 13 Nc 121/01 postupom samotného krajského súdu. Ústavný súd zistil, že vec došla krajskému súdu 2. augusta 2001. V období od 2. augusta 2001 až do 12. marca 2002 (pričom v rámci obdobia od 22. februára 2002 až do 12. marca 2002 išlo len o lustráciu a predloženie spisu), t. j. približne 7 mesiacov, však krajský súd vo veci vôbec nekonal bez toho, aby jeho postupu vo veci bola bránila zákonná prekážka. Po lustrácii a predložení predmetného spisu krajský súd urobil úkon vo veci prikázania do 3 dní, t. j. 15. marca 2002, čo potvrdzuje, že ide o rutinný úkon.

Existenciu priet'ahu v uvedenom konaní uznala aj predsedníčka krajského súdu vo svojej odpovedi na výzvu ústavného súdu z 21. júna 2002.

Vychádzajúc z uvedených skutočností a so zreteľom na povahu veci ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu pri prikazovaní veci sp. zn. 13 Nc 121/01 došlo k zbytočným priet'ahom v celkovej dĺžke 7 mesiacov, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

V nadväznosti na svoje rozhodnutie, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa zaoberal aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy. Podľa uvedeného ustanovenia „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.“ Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

S'ťažovateľ požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 000 Sk, pričom v odpovedi na výzvu ústavného súdu zo 16. októbra 2002, doručenej tomuto súdu 30. októbra 2002 svoju žiadosť odôvodnil nasledovne:

„Dôvody a rozsah finančného zadosťučinenia boli uvedené v samotnej s'ťažnosti z 11. 1. 2002 v č. 1 a 7.

S'ťažovateľ zdôrazňuje, že nečinnosťou súdov sa prehĺbuje z hľadiska časového, ale aj materiálneho morálne utrpenie, ktoré spôsobil rozsudok cudzozemského súdu, dôvody ktorého s'ťažovateľ napadol žalobou na ochranu osobnosti. Tieto dôvody, ktoré nemajú oporu v dôkazoch, a ktoré boli vykonané cudzozemským súdom sú dlhodobo zneužívané médiami, politikmi a dokonca kolegami – sudcami s'ťažovateľa.

- *vylúčenie s'ťažovateľa zo Združenia sudcov Slovenska (ZSS),*

- vyhlásenie exprezidenta ZSS JUDr. R. pre médiá dňa 7. 9. 2000
- vyjadrenie podpredsedu NS SR JUDr. M. pre týždenník Moment č. 39/2000
- vyjadrenie bývalého vedúceho úradu MS SR a súčasného ministra spravodlivosti SR JUDr. D. L. v relácii Hviezda FM dňa 6. 3. 2002 a STV 2 dňa 11. 8. 2002
- opakované články hlavne v tlačенých médiách, ktoré vydáva Perex a. s. a Pettit Press a. s.
- (denník Pravda, Sme, týždenník Domino fórum

Cudzozemský súd postupoval v rozpore so zásadami prezumpcie nevinu. Stav, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal vyžadoval rýchly a účinný zásah na ochranu osobnosti sťažovateľa, jeho cti a dobrého mena a rovnako aj ochranu autority súdnictva všeobecne.

Nečinnosťou príslušných štátnych orgánov (súdov) pretrváva zníženie spoločenského postavenia sťažovateľa, ktorý musí sústavne čeliť spoločensky nepríjemným situáciám.

Podľa názoru sťažovateľa rozsah finančného zadosťučinenia musí zodpovedať závažnosti zásahu a jeho následkov, odstránenia ktorých sa sťažovateľ žalobou na ochranu osobnosti na všeobecnom súde domáha.

Žiadna právna norma nestanovuje maximálnu ani minimálnu hranicu finančného zadosťučinenia. Finančné zadosťučinenie má byť primerané a určenie jeho výšky je vecou úvahy súdu.“

Ústavný súd konštatoval, že postupom krajského súdu pri prikazovaní veci, v trvaní približne siedmich mesiacov, predovšetkým vzhľadom na povahu veci došlo k zbytočným prietahom v konaní. Keďže výrok o porušení základného práva sťažovateľa v tomto prípade považoval za dostatočnú ochranu jeho základného práva, rozhodol o tom, že sťažovateľovi nepriznáva finančné zadosťučinenie. Ústavný súd pritom vzal do úvahy aj skutočnosť, že krajský súd bezprostredne po uplatnení sťažnosti sťažovateľa na prietahy v konaní namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odstránil.

Sťažovateľovi ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov za tri úkony právnej pomoci pred 1. aprílom 2002 vo výške 200 Sk plus 3-krát po 100 Sk režijný paušál (§ 1 ods. 3, § 6 a § 16 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky č. 240/1990 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci v znení neskorších predpisov), ako aj za dva úkony právnej pomoci po 1. apríli 2002 vo veciach, ktoré predstavovali doplnenie podania na základe výzvy ústavného súdu, v polovičnej výške 1 950 Sk plus 2-krát po 100 Sk režijný paušál (pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2001, ktorá bola 11 963 Sk, podľa § 1 ods. 3 v spojení s § 13, § 16 ods. 2 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2002